

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 3 - jun. 2016

Kirkevolontører: Sabbatten kom
som et helbredende chok

For Livet - 06 | Israel og endetiden - 09 | Kirkevolontører: Sabbatten kom som et helbredende chok - 12 | Husk på hvad Gud har gjort! - 18 | Ægteskabsundervisning skaber glæde over singeliv - 20

*”Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om,
at jøderne må blive frelst”*

Rom. 10,1

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 03. jun. 2016

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4300

Forsidebillede: Vestmuren/
Grædemuren i Jerusalem
Foto: Arne Pedersen

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Simon Krüger,
Arne Pedersen (ansv.)
Layout: Maria Bach Jensen

Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Jødemission handler om kirkens rødder og historie

LEDER

Jeg har netop set listen over de seminarer, som udbydes i forbindelse med den ungdomskonference som afholdes i regi af Lausanne-bevægelsen i Jakarta i august måned. De 1000 deltagere skal vælge sig ind på to seminarer. Et som deltagerne finder mest relevante for det arbejde, de allerede er engageret i og et andet, som omhandler et emne, de ikke kender til, men gerne vil vide mere om. Blandt de 35 seminar-muligheder er fx mission i storbyer, omsorg for naturen, kristent lederskab, fred og retfærdighed og mission i medierne, for blot at nævne nogle. Med i seminar-rækken er også mission til det jødiske folk. Det må være en selvfølge, at en så omfattende missionskonference også forholder sig til et så centralt emne, når det gælder Guds mission – tænker jeg. Og så kan jeg straks hører indvendingerne: Men er jøder da ikke også en del af storbyerne? Eller af medierne? Eller når det gælder at tage vare på skaberværket for slet ikke at tale om fred og retfærdighed? Og så udgør jøder altså ikke mere end 14 millioner mennesker på verdensplan. Muslimer tæller 1.6 milliarder, og mission blandt muslimer er naturligvis også et seminarspor, man kan vælge.

På facebook-siden for missionskonferencen har man kunnet få et indtryk af hvem de 1000 unge potentielle ledere i alderen 25-35 er. Og hvilke missions-udfordringer, de står i, eller hvilke opgaver de allerede er engageret i. Der er en ung mand fra Syrien, som beder om forbøn for sit land, men også for hans ansøgning om at blive godkendt som flygtning i Canada. Der er en anden fra Kazakhstan,

hvis største udfordring lige nu er at skaffe de økonomiske midler til overhovedet at være med. Der er den unge arkitekt fra Filippinerne, der fortæller om den åbne bibelstudiegruppe, hun arrangerer på sin arbejdsplads og en anden fra Vest Bengalen, som arrangerer bibelkursus for 150 hinduer og muslimer. Og en studerende fra Ecuador som beder om forbøn for de mange ofte efter jordskælvet. Det er blandt sådanne mennesker, der også skal findes engagement og interesse for at gøre evangeliet om Jesus Messias kendt og relevant for verdens omkring 14 millioner jøder, hvoraf knapt halvdelen bor i Israel. Hvordan fastholder vi – i det perspektiv – at jødemission er en nødvendig del af al mission?

Det er en historisk kendsgerning, at kirkens første menighed og kirkens første missionærer var jøder. De så det som deres opgave at gøre historien om Jesus kendt for enhver – ”for jøde først og for græker”. Derfra kan man ikke slutte sig til en prioriteret rækkefølge for mission i dag, men der er mere end antydning, at Guds kirke også må rumme det jødiske folk. Det begyndte med dem, men i dag er det kun omkring 1 promille af verdens 14 millioner jøder, som bekender troen på Jesus som deres Messias. Der er fortsat brug for, at vi som kirke i mission arbejder med, hvordan vi kan række Jesus tilbage til det jødiske folk. Jøder er ikke noget specielt. Der er ingen forskel på dem og alle andre når det gælder frelse eller en relation til Gud. For som Paulus siger: ”Alle har samme Herre og han er rig nok for alle som påkalder ham” (Rom 10.12). For de fleste er det måske en selvfølge, men

missionshistorien viser, at det ikke er tilfældet for alle.

Selvom jøder ikke er så specielle, at de ikke har brug for Jesus til frelse, er det jødiske folk et specielt folk. For Gud har udvalgt dem og givet dem en opgave – som indebærer et løfte OG en forpligtelse. Det er ikke en præmie Israel har fået. Det er en opgave, og den handler om, at Guds velsignelse skal nå ud til alle folkeslag. Den opgave er vi med i. Den handler om alle folk – også og på en særlig måde det jødiske folk. Mission til det jødiske folk må fortsat være en del af verdens mission og et af de 35 seminarer som kan vælges i Jakarta. Jeg forstår godt, hvis ham fra Kazakhstan – hvis han får penge til at komme – vælger et seminar om fattigdomsbekæmpelse eller deltageren fra Vest Bengalen vælger mission blandt muslimer. Jødemission er ikke et spørgsmål om hverken først eller størst. Det handler om kirkens rødder og historie. Men det handler også om Guds folks fremtid, og hvordan Gud bruger os i dag: Til at vise hvad der bor i hans hjerte, til at demonstrere sin trofasthed og nåde og genoprejse sit folk og sin skabning.

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Ø1, kaffe og en løst verdenssituation TAK

REFLEKSION

*Thomas From Søvnald,
stud.theol. og medlem af Isra-
elsmissionens Unges bestyrel-
se*

Jeg har i mange år fornemmet et kald fra Gud om at dele evangeliet om Jesus Messias med jøder. Jeg har med Israelsmissionen rejst ud i verden til Jerusalem, New York og Berlin for at møde jøderne. De er min passion.

I min egen bydel er der imidlertid mange muslimer. Så mange at jeg selv kan føle mig fremmed her, hvor jeg bor. De opfører sig så fremmedartet, så højtråbende. De er min irritation. Så tog jeg på kongressen Mission-Net i Tyskland. Og Gud begyndte at prikke til mig ...

Forleden lørdag havde jeg en lidt ensom aften i udsigt. Jeg havde ingen planer, men hen ved titiden fik jeg pludseligt besøg. En gammel ven – lad os kalde ham Christian – var lige i nabolaget, og vi fik ordnet verdenssituationen, som man siger, over en kop kaffe skyllet ned med øl.

Christian, som af og til har kigget ind i min kirke, men ikke rigtigt har kunnet finde sig til rette der, er i sin fritid frivillig lektiehjælper for nydanskere, som lærer dansk. Han betroede mig, at han ikke brød sig om den nybyggede moske i nærheden. Alligevel gav han af sin tid til disse mennesker, heriblandt en del muslimer, som havde brug for hjælp med sproget.

Da Israel ved den oprindelige pinse blev konstitueret som nation, lavede Gud en aftale med folket: "I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig" (2 Mos 19,6). Og han har flere gange gennem historien bekræftet udvælgelsen af Israel: "Du er min tjener, jeg har udvalgt dig, og jeg forkaster dig ikke" (Es 41,9; jf. Rom 11,1f). Vi andre, vi hedninge, var med Paulus'

barske ord "adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden". Men ved Jesu død og Guds overraskende nåde er vi blevet en del af dette kongerige, Guds ejendomsfolk. "Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand." (Ef 2) Halleluja!

Med rettigheder følger pligter. Apostlen Peter skriver til "de udvalgte, der bor spredt som fremmede blandt andre folkeslag": "I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsagt ..." (1 Pet 1,1; 2,9) Vi skal som Guds folk forkynde, at Jesus er Herre. Derudover skal vi ligesom Israels præster være et forbillede og gå i forbøn for vores nation, være bindeled mellem Gud og mennesker.

Netop som jeg skriver dette, dumper et postkort ind ad døren. Der står en kort besked: "Jeg ser et behov. Jeg vil bede for min bydel." På fornævnte Mission-Net kunne man på et postkort skrive nogle tanker til sig selv, som man ville få med posten nogle måneder senere – og dér kom det!

Men – mit kald er jo at gå til jøder! Muslimerne her omkring må en anden tage sig af! Send dog en anden, Herre ...! Eller ... Skulle jeg lade mig udfordre af Christian og bevæge mig ud af mine vante cirkler, vise Guds kærlighed til de nye danskere og bede for dem? – jeg, som selv tidligere var uden håb og uden Gud, og som nu bor her som fremmed ...? <<

For Livet

ARTIKEL

*Bodil Skjøtt,
generalsekretær*

Det er onsdag formiddag i Jerusalem, og jeg har fundet frem til de lokaler i centrum af byen, som er hjemsted for organisationen Be'ad Chaim. Jeg er der sammen med 10-12 unge mødre, nogle af dem kommende efter størrelsen på maven at dømmе. Andre har allerede et barn på armen. Be'ad Chaim, eller "For Livet" som det kan oversættes, er en messiansk organisation, som arbejder for at forebygge abort og støtte gravide unge mødre, som har kontakten dem i forbindelse med deres graviditet og efterfølgende har valgt at beholde deres barn. Be'ad Chaim er på mange måder en søster-organisation til den danske organisation, Retten til Liv, selv om deres arbejdsområder er forskellige.

"Operation Moses"

Det er den onsdag i måneden, hvor de kvinder som er tilknyttet programmet "Operation Moses" tilbydes undervisning om, hvordan de bedst kan tage vare på sig selv og deres barn, men også hvor de kan komme med deres spørgsmål og ikke mindst kan være en del af et støttende, kærligt og omsorgsfuldt fællesskab. I dag er underviseren Naomi, jordmoder på Hadassa Hospital i Ein Kerem og selv mor til seks. Det er første dag i de jødiske skolars påskeferie, så de tre af børnene er med. Sandy Shoshani, daglig leder af Be'ad Chaim, har inviteret mig til at komme at se, hvordan sådan en dag på centeret forløber.

Efter kvindernes navne og udseende at dømmе kommer de fra meget forskellige baggrunde. Nogle er "almindelige" israelere, en enkelt er helt tydelig muslim, nogle har russisk baggrund og et par er etiopiere. Sandy fortæller, at størstedelen af dem er enlige mødre, men nogle af dem er gift eller lever sammen med faderen til det barn de har eller venter.

Foruden mødre er der også en række volontører, som sørger for at tage sig af børnene, så mødre kan koncentrere sig om undervisningen. Blandt volontørerne er der en gruppe mennonitiske kvinder, som hjælper til. De skiller sig ud med deres lille tørklæde på hovedet, så de næsten ligner katolske nonner. Sandy fortæller, at de trofast kommer og hjælper til på centeret de dage, der er undervisning.

Konkret hjælp mindsker aborttallet

Be'ad Chaim startede som en israelsk-messiansk afdeling af den internationale organisation "Pro Life" tilbage i 1988. Lederen hed dengang Ted Walker og fokus for arbejdet var bøn for de ufødte børn, kampagner mod abort og oplysninger om konsekvenser af abort. Man

arbejdede fortrinsvis i Tel Aviv og Jerusalem og mest på gaden med uddeling af brochurer og andet oplysningsmateriale. I 2005 blev Sandy Shoshani leder af arbejdet, og i dag er der ikke mindre end 18 ansatte – mange af dem dog kun på deltid. Der er 5 centre fordelt over hele Israel. Et par af de rådgivere, som i dag er ansatte, var oprindeligt unge mødre som selv søgte abort, men endte med at få hjælp til at beholde deres barn. I dag hjælper de så andre unge mødre til det samme.

Samme år som Sandy blev ansat startede man programmet Operation Moses. Ligesom Moses' liv blev sparet, fordi der var nogen, der tog hånd om ham, ønsker man gennem programmet Operation Moses at give praktisk og moralsk støtte til mødre og deres børn gennem barnets første år. Helt konkret støtter man med barnevogn og seng samt mad, bleer og tøj i det første leveår. Kontakten til stort set alle mødre er kommet i stand, fordi mødre har søgt på nettet efter oplysninger om hjælp til abort. Når de så finder frem til Be'ad Chaim får de at vide, at det eneste man ikke kan hjælpe dem med, er at få en abort. Derimod vil de gerne hjælpe dem til at beholde barnet og også konkret støtte dem i den beslutning ved at tilbyde den kommende mor at blive en del af Operation Moses. Siden 2005 har Be'ad Chaim hjulpet 450 kvinder, som har fravalgt abort ved gennem barnets første år at mødes med dem, tale med dem om de problemer som opstår og konkret støtte med mad, tøj og andet. Det koster omkring 10.000 kr. at hjælpe en kvinde og hendes barn gennem det første år, og det samlede årsbudget for Be'ad Chaim er nu på 8 millioner kroner. Pengene kommer fra private og kristne organisationer både i Israel og især i udlandet. Ud over Operation Moses arbejder man også med rådgivning via nettet og telefonen. De kvinder som er villige til at give deres kontakt-information, bliver kontaktet af de lokale rådgivere. I en række tilfælde hjælper man også enlige mødre til et sted at bo, hvis de står uden tag over hovedet, eller er blevet smidt ud hjemmefra, fordi familien eller faderen til barnet ikke støtter deres beslutning om at beholde barnet.

120.000 aborter om året

Der findes også en anden organisation i Israel, Efrat, som drives af religiøse ortodokse jøder, og som også arbejder mod abort. Deres budget er ca. 10 gange så stort som Be'ad Chaim. Men de hjælper kun jøder, hvilket betyder, at mange af de russiske og etiopiske immigranter ikke kan få hjælp gennem dem, fordi moderen ikke er jøde. Nogle af kvinderne, der kommer til Be'ad Chaim, kommer efter henvisning fra socialrådgivere, som ved, at man her ikke laver denne skelnen.

På mit spørgsmål om hvor mange aborter, der foretages i Israel hvert år, er Sandys svar: "Det er der ingen, der ved." De israelske myndigheder oplyser ikke længere tallet, men hendes skøn er, at tallet på legale aborter >>

◀ *Be'ad Chaim betyder "For Livet" og er på mange måder den israelske pendant til Retten til Liv i Danmark. Organisationen arbejder for at nedbringe antallet af aborter i Israel, som lederen vurderer der er cirka 130.000 af om året.*

Foto: Be'ad Chaim

^ “Livets Have” er en mindelund Be'ad Chaim har taget initiativ til, hvor par kan komme og plante et træ for det barn, som aldrig fik lov at opleve livet.

er på 90.000 og dertil kommer de aborter, som foretages på private klinikker. Her mener Sandy, der foretages 30.000. Man kan få foretaget en abort for ca. 5.000 kr., og det er ikke svært at finde klinikker, der vil gøre det så sent som i 6. måned. Kvinder under 18 og over 33 har uden videre ret til abort. Tidligere skulle man være over 40. Piger i hæren har ret til to aborter i den tid de gør tjeneste.

Abort er ikke ukendt i den messianske bevægelse

For nogle år siden åbnede organisationen Gan Ha'Chaim, Livets Have. Det er en olivenlund i nærheden af Latrun mellem Jerusalem og Tel Aviv. Ideen bag stedet er, at de kvinder som har mistet et barn - enten gennem abort eller fordi barnet døde inden det blev født - skal kunne plante et træ i lunden eller bare komme med deres sorg og smerte og finde helbredelse eller lindring for det sår, de bærer på. At plante et træ kan være en måde at huske og ære det barn, som aldrig fik livet. Og det kan give plads til sorgen og smerten og hjælp til at komme videre. Mange af dem som nu bruger

Livets Have er messianske jøder, hvad enten de fik foretaget en abort, inden de kom til tro, eller det var efter. For abort er udbredt i Israel og heller ikke ukendt i den messianske bevægelse.

Et nyt projekt Sandy håber at fokusere på i fremtiden er at ændre holdningen til abort i samfundet.

De har haft en annoncekampagne, men allerhelst vil de tilbyde oplysning til skolerne. ”Men det er svært. Så snart de hører vi er messianske jøder, takker skolerne nej til vores tilbud,” fortæller hun.

Indtil videre arbejder de videre på de fire indsatsområder som de allerede har: Bøn, Operation Moses, boliger til de unge mødre og Livets Have.

Og som Sandy indrømmer, så er det sidste projekt af en lidt anden karakter. ”Gennem vores første tre initiativer vil vi møde de mødre med kærlighed, omsorg og praktisk hjælp, som har valgt at beholde deres barn. Men gennem det femte projekt, oplysning og kampagne mod abort, ønsker vi også at vise kærlighed og omsorg. Både over for de ufødte børn, som vi gerne vil give et liv, men også for de mødre som planlægger at få abort,” fortæller hun og runder af: ”For det er kærligt at fortælle dem, at det har konsekvenser også for dem selv.”

Man kan læse mere om Be'ad Chaim på deres hjemmeside beadchaim.org, som er på engelsk. Den hjemmeside, som henvender sig til mødrene er på hebraisk og hedder LoveLife.org.il.

Man kan støtte dem gennem bøn, men også ved at blive sponsor for et barn gennem Operation Moses. Man kan også støtte ved at sende tøj, legetøj og andre babyting. De mødre som er med i Operation Moses kommer hver tredje måned for at få nyt tøj og andet til deres babyer, så der er hele tiden brug for nyt. Har du legetøj eller andet derhjemme, som kan være til gavn i denne sammenhæng, er du velkommen til enten at komme forbi sekretariatet i Aarhus med det, eller sende det til os – så sørger vi for, det kommer frem. <<

✓ Sandy Shoshani er den daglige leder af Be'ad Chaim, som kæmper for at nedbringe antallet af aborter i Israel.

Foto: Be'ad Chaim

Israel og ENDETIDEN

ARTIKEL

*Jørgen Hedager Nielsen,
journalist, forfatter og medlem
af Israelsmissionens landsstyre*

Hvilken rolle kommer Israel til at spille i endetiden? Uenigheden om det handler blandt andet om landløfterne, som Gud gentagne gange gav til sit folk.

Vi har en stor profeti af Jesus om de sidste tider. Der siger han om jøderne: "De skal falde for skarpe sværd og blive ført bort til alle hedningefolk som fanger, og Jerusalem skal nedtrampes af hedninger, indtil hedningernes tider er til ende" (Luk 21,24).

Det er naturligt at forstå det sådan, at Israels folk skal være i landet ved genkomsten. Nogle mener, at Israel skal have alle sine landområder igen. For mig står oprettelsen af staten Israel i 1948 som et stærkt endetidstegn, men jeg ser det i forbindelse med den nævnte profeti af Jesus, og ikke i forbindelse med landløfter i geografisk betydning.

Landløfterne blev opfyldt

Vi skal ikke mange sider hen i Bibelen, før landløfterne dukker op første gang. "Den dag sluttede Herren pagt med Abram. Han sagde: 'Jeg giver dine efterkommere dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufratfloden'" (1 Mos 15,18).

Fra Nilen til Eufratfloden – se selv på et kort, hvor meget det omfatter. Det landområde, som de tolv stammer delte mellem sig ved tilbagekomsten fra Egypten var mindre. De må have kendt ordlyden af Guds løfte til Abraham, men de siger ikke: "Hov, du lovede, at landet skulle gå helt til Eufratfloden."

I løbet af Davids regeringstid ekspanderede Israel, så riget under ham og hans søn Salomo faktisk strakte sig fra Sinaj til Eufratfloden. Guds løfter var på det tidspunkt opfyldt, men siden skrumpede landet igen.

Løfterne indeholder mere

Gud gentager landløfterne, men de ændrer karakter. Hvor de i begyndelsen handler om landområder, kommer de mere og mere til at handle om indhold. Der dukker løfter op om fred og frugtbarhed og endda om, at folket vil blive forandret i hjertet. Efterhånden bliver løfterne så overvældende, at de helt tydeligt handler om mere end geopolitik.

"Hvis I vandrer efter mine love og omhyggeligt følger mine befalinger, vil jeg give jer regnen til rette tid, så landet kan give sin afgrøde og træerne på marken deres frugt. Hos jer skal tærsketiden være lige til vinhøst og vinhøsten lige til såtid, og I skal spise jer mætte i jeres eget brød og bo trygt i jeres land. Jeg vil give jer fred i landet, så I kan gå til ro, uden at nogen skræmmer jer op" (3 Mos 26,3-6).

Som det er tilfældet her, bliver landløftet ofte knyttet sammen med folkets moral og fromhed. Hvis I ... så vil jeg. Der er ikke tale om noget betingelsesløst, og det fik Israel at mærke. Flere gange måtte de se sig slået af fjender og jaget i landflygtighed. Ikke fordi Herren svigtede landløfterne, men fordi folket svigtede Herren.

Løven æder strå

Under landflygtigheden i Babylon nåede landløfterne nye højder. Det lyder rigtig flot, når det siges om landet: "Ulven og lammet græsser sammen, løven æder strå som oxen" (Es 65,25). Men vi er for alvor inde på noget banebrydende, når Gud i samme kapitel udtaler løftet: "Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det" (Es 65,17).

Profeterne taler også om et tættere forhold mellem Gud og Israel. "Du skal juble og glæde dig, Zions datter, for nu kommer jeg og tager bolig hos dig, siger Herren" (Zak 2,14). Denne nye nærhed mellem Gud og folket passer fint med et løfte hos en anden profet: "Jeg vil hente jer fra folkene og samle jer fra alle landene og bringe jer til jeres eget land. Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud. Jeg vil frelse jer fra al jeres urenhed" (Ezek 36,24-29).

Påske og pinse

Guds forsikring om, at jøderne skal vende tilbage til landet, blandes i Ezekiel 36 med noget, der kun kan opfattes som en profeti om påsken og pinsen - altså et varsel om den nye pagt.

Løfterne ved Ezekiel og Esajas blev givet til Israels folk, mens de var i landflygtighed. De har sikkert stort set oplevet profetierne som opfyldt, da de kom tilbage i landet, men der må også have været en fornemmelse af, at der var mere. Dette mere blev knyttet sammen med forventningerne om den kommende Messias, og det er måske det, der ligger bag disciplenes spørgsmål til Jesus på Kristi himmelfartsdag: "Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?" (ApG 1,6).

Jesus siger ikke, at det med Riget for Israel har de fået helt forkert fat i, men han svarede ved at sætte dem i gang med at missionere "lige til jordens ende".

Landløfterne i NT

Landløfterne omtales i NT, for eksempel af Paulus: "For det var ikke ved loven, at Abraham eller hans efterkommere fik løftet om at skulle arve verden, men ved retfærdighed af tro" (Rom 4,13). Uden videre beskriver Paulus landløftet som noget, der gælder hele verden, og Abrahams efterkommere er hele den frelste skare (se også Hebr 11,8-16).

I GT kan Guds løfte lyde sådan: "Om så dine fordrevne befinder sig ved himlens yderste grænse, vil Herren din Gud samle dig og hente dig hjem derfra" (5 Mos 30,4). Hente hjem betyder at hente hjem til det landområde, der er folkets hjem. Det er et løfte, der er gået i opfyldelse mere end én gang for Israel. Men det kan også læses som et løfte om frelse, som når den fortabte søn kommer hjem.

Allerede i løbet af GT bliver det klart, at landløfterne handler om mere end Abrahams etniske efterkommere og om mere end et landområde syd for Middelhavet. Efterhånden bliver det tydeligt, at det handler om Guds rige og i sidste ende den forløste nye jord. Vi skal helt frem til Åb 21, før landløfterne er endelig opfyldt.

Han skal frelse sit folk

Mange jøder tænkte, at Messias' gerning var at befri folket fra den romerske besættelsesmagt. Men englen siger til Maria, at "han skal frelse sit folk fra deres synder" (Matt 1,21). Det folk, han skal frelse, findes i alle folkeslag på hele jorden.

Der er flere eksempler på, at ord, der har Israel som adresse, anvendes om Jesus eller Guds rige. I forbindelse med flugten til Egypten fortæller Matthæus, at de flygtede til Egypten "for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: 'Fra Egypten kaldte jeg min søn.'" Det er et citat fra Hos 11,1, men der handler det om Israel. Matthæus ændrer ikke den oprindelige betydning af profetens ord, men han peger på en dobbelt opfyldelse.

Nu er de to ét folk

Paulus taler flere gange om forholdet mellem hedninger og jøder. Et af de stærkeste steder finder vi i Efeserbrevet. "Han gjorde de to parter til ét," skriver han (Ef 2,11-22).

Den mur, Paulus omtaler, er skellet mellem omskårne og uomskårne. Mellem dem, der er værnet af loven og dem, der er udenfor. Altså muren mellem hedninger og jøder. Det kan også helt bogstaveligt være muren på tempelpladsen, der afgrænsede hedningernes forgård og spærrede for hedningernes adgang til templet. Ved

sin død rev Jesus muren ned. Det betyder ikke alene, at nu kan de to folk være sammen. Det betyder, at de nu er ét folk.

Israel efter kødet

Men hvad så med Israel "efter kødet" for nu at bruge et udtryk af Paulus fra en gammel oversættelse? De, der er omskåret med pagtstegnet. Er deres rolle i Guds plan forbi?

I Romerbrevets første otte kapitler underviser Paulus om, at Guds frelsesløfter til Abraham ikke kun gælder Israel, men alle, som deler Abrahams tro – uanset om de er omskårne eller ikke (Rom 4).

"For jøde er man ikke i det ydre, og omskærelse er ikke det, som ses på kroppen. Jøde er man i det indre, og omskåret er den, som er det i sit hjerte" (Rom 2,28-29). Efter Romerbrevets første otte kapitler er det naturligt at spørge: "Har Gud da forkastet sit folk Israel, Abrahams kødelige efterkommere?" Det svarer Paulus så på i kapitel 9-11. Svaret lyder i kort form: "Aldeles ikke!" (Rom 11,1).

De tre kapitler går ud på at vise, at Gud holder sine løfter, "for sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke" (Rom 11,29).

Paulus forklarer forholdet mellem jøder og hedninger ved at tale om Israels rest, om to oliventræer, om forhærdelse og om fylde. Men han taler ikke om landløfter i geografisk betydning. <<

Artiklen her er et uddrag af kapitlet om Israel i "Han gør alting nyt - om de sidste tider, Jesu genkomst og den nye jord" af Jørgen Hedager Nielsen. Bogen kan købes hos Lohse og koster 200 kr.

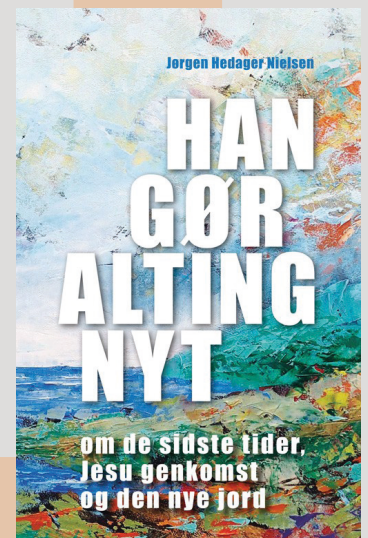

Foto: Anne-Mette og Jeppe Ladegaard

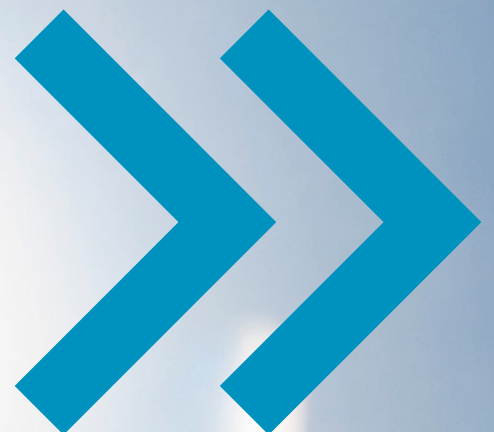
Kirkevolontører: Sabatten kom som et helbredende chok

ARTIKEL

*Christian Vestergård,
kommunikationsmedarbejder*

“Vi kan alle kalde Jesus vores bror og Gud vores far,” mener Anne-Mette og Jeppe Ladegaard, som er udsendt af Israelsmissionen som volontører i Jerusalem. Det seneste år har deres arbejde med Den Danske Kirke, messianske jøder samt kristne med muslimsk baggrund givet dem mange nye og spændende oplevelser og indtryk. Dette er deres fortælling fra Israel.

”Det var nærmest et helbredende chok, vi fik” fortæller Jeppe om parrets møde med den israelske sabbatskultur, hvor det meste – i hvert fald i Jerusalem – lukker ned og holder hviledag.

Inden de landede i Jerusalem, havde de begge en travl hverdag i København. Nogle dage nåede de kun at få sagt godmorgen og godnat til hinanden. Hverdagen var fyldt op med studie, hverdagsgøremål og venner, der skulle ses. I Israel har de fået ekstra tid til hinanden.

”Der er mere tid og mere ro, og der er ikke så mange folk, man skal se,” siger Anne-Mette. Selv om Anne-Mette og Jeppe stadig ser mange mennesker i Israel, har de fået lov til at trykke pause fra alt ræset og er gået ind i en rytme, hvor der er en særlig fokus på at se hinanden og være sammen.

Jeppe mener, at sabbatten på mange måder indkapsler meget af det, de oplever i Israel. ”Der er et døgn, hvor man ingenting skal, man må ikke gøre andet end at hygge sig og spise god mad og være sammen om Gud,” fortæller Anne-Mette.

Det er en anderledes rytme for dem end hjemme i København. Jeppe fortæller, at de ofte må sige til hinanden ”Sådan ville vi ikke gøre i Danmark, eller sådan burde vi gøre”. Men selvom de er ved at finde ud af, hvad den nye hvile og ro gør ved dem, tror de begge, at det har været et sundt chok for deres ægteskab.

Hjemme i København læser Anne-Mette Kultur, Kristendom og Kommunikation (3K-uddannelsen). Det første halve år i Israel har hun været i studiepraktik ved

Caspari Centeret. Hun er efter en veloverstået praktik indskrevet som fjernstuderende ved sit studie.

Jeppe er uddannet i det samme og i arbejdet som kirkevolontør bliver halvdelen af hans tid brugt på at samarbejde med en menighed i Ramallah bestående af kristne med muslimsk baggrund, forkortet KMB. Jeppe har tidligere arbejdet med KMB'ere i Apostelkirken i København.

KMB'ere og Messianske jøder

Når en muslim kommer til tro, for eksempel efter at have set Jesus i en drøm, eller er blevet inspireret af en missionærs omgang med sine børn, står de ofte i nogle svære udfordringer i forhold til deres samfund og hele deres kultur.

Selv om de er kommet til tro på Jesus, er der stadig mange af dem, som går til fredagsbøn i moskeen, hører imamens ord og følger de muslimske højtider. Det gør de ikke, fordi de hverken er halvhjertede i deres tro, eller fordi der er nogle ting fra islam de ønsker at holde fast i, men fordi det er i den sammenhæng, hele deres netværk og dagligdag stadig er – på trods af deres nye tro. Derfor kan de ikke sige endegyldigt farvel til islam, for det ville betyde, at de skulle bryde med hele deres samfund og netværk. For nogle KMB'ere ville det være til direkte fare for dem selv og deres familier at proklamere deres nye tro.

Deres situation minder på mange måder om den udfordring, Jesus-troende jøder har stået i gennem mange år. De har også været nød til at finde ud af, hvordan deres

▼ *En af Jeppe opgaver som volontør var blandt andet at undervise missionspiloterne, mens de var i Jerusalem.*

Foto: Daniel Munk

Selskabet med hinanden nydes på terrassen i forbindelse med volontør-lejligheden i Jerusalem. Her føles det næsten som alle er en stor skandinavisk familie, fortæller Anne-Mette og Jeppe

Foto: Anne-Mette og Jeppe Ladegaard

tro på Jesus som Messias kan udleveres, samtidig med at de holder fast i deres jødiske identitet.

Jeppe var i november med på en konference for KMB'ere og messianske jøder, hvor de havde mulighed for at støtte og inspirere hinanden. Dele af den messianske bevægelse ser det som et storebroderligt ansvar at hjælpe KMB'erne. Jeppe fortæller: "De Messianske jøder er længere i den samme modning af en teologi, som passer til de mellemstilige øjne." De messianske jøder har stået i udfordringerne de seneste 20-30 år, derfor har de en vigtig erfaring at give videre til KMB'erne. Mens både Jesus-troende jøder og KMB'ere oplever modstand fra deres respektive samfund, kan de forhåbentlig fortsætte samarbejdet og vokse i at være en trøst for hinanden i Israel. "Jeg håber, de vil gøre endnu mere brug af hinanden, end de gør i dag," siger Anne-Mette.

Jesus er vores bror og Gud vores far

Jeppe nævner, at det er svært for KMB'erne at tage Jesus ind i deres kultur, for hvordan er det den nye tro ser ud, når hele ens netværk er omkring moskeen, og årets gang er defineret af de muslimske højtider. Jeppe mener, på baggrund af ordene Johannesevangeliet begynder med, at det godt kan lade sig gøre: "Ordet blev kød i en bestemt kontekst i en bestemt tid, i en bestemt kultur," fortæller Jeppe og fortsætter med at forklare, at det betyder, at Gud selv træder ind i et bestemt samfund som menneske, som Jesus. Gud vil forstås, og det betyder, siger Jeppe "at vi alle kan kalde Jesus vores bror og Gud vores far på vores eget sprog og i vores egen kultur, om man er polak eller nigerianer eller fra Vestbredden". Selv om muslimer kender Jesus som Isa i koranen, me-

ner Jeppe, at de stadig har brug for bibelens sande ord om Jesus. For som Jeppe siger "I bibelen får han krop, og her får vi et billede af Gud, som en der ikke blot dømmes, men også tilgiver, og ofrer sin egen søn for at gennemføre sin store plan." Gud bliver en, vi kan have en personlig relation til. Vi kan kalde Gud for far, hvilket rettroende muslimer ikke ville kunne finde på at kalde Gud, dertil er han for hellig.

Arbejdet bag den barmhjertige samaritaner

I ugens løb mødes Jeppe med KMB'erne flere gange, enten i Jerusalem eller på Vestbredden, hvor hans opgave består i at støtte KMB'erne i at etablere et fællesskab. Menigheden samles i Ramallah og mødes mellem 20-30 hver gang.

Mange af dem har opsøgt forskellige kirker, efter de er kommet til tro, men er blevet mødt af en lukket kirke-dør. Nogle er også blevet mødt med stor mistillid, fordi kirken tror, de lyver om deres nye tro for at få penge eller er ude på at skade kirken.

Det er problematisk, fordi KMB'erne ofte har brug for hjælp. De kan være flygtet fra deres hjemby, eller deres familier kan have slået hånden af dem på grund af deres nye tro.

I den situation mener Jeppe, at kirken i stedet bør åbne kirkedøren. "Når en kristen bror eller søster spørger om hjælp, må vi ikke gå forbi som præsten og levitten. Vi må bøje os ned, og hjælpe den person, som ligger ned," mener han.

Det oplever Jeppe, at den nye KMB-menighed i Ramallah gør. De rækker hånden ud til andre konvertitter og hjælper dem op.

Jeppe beskriver ikke sig selv og Anne-Mette som barmhjertige samaritanere, men derimod som en støtte for >>

Foto: Anne-Mette og Jeppe Ladegaard

▲ *En af goderne ved volontørlivet er at nyde solopgangen fra Oliebjerget påskemorgen.*

dem, som er barmhjertige samaritanere, som dem der får lov at stå bagved og stille de ting til rådighed, som de kan. Jeppe og Anne-Mette forsøger særligt at støtte KMB'erne gennem bøn og samtale og ellers opmuntre og vise dem stor kærlighed.

Det har taget noget tid for Anne-Mette og Jeppe at komme ind på livet af KMB'erne. Der er blevet spist mange falafler og drukket meget arabisk kaffe, før de på en familieejr i november oplevede at blive regnet som en del af flokken, selv om de var de eneste vesterlændinge, der var med.

Efter familieejren er de kommet ordentligt ind under huden på KMB'erne og har fået lov til at høre om deres kampe som kirke. En af de kampe er at blive accepteret som kirke blandt andre kirker i Israel. For KMB'erne er det store spørgsmål: Hvornår er vi kirke? Og er vi gode nok til at være kirke?

Jeppe har flere gange svaret på deres spørgsmål, med at sige: "Jesus siger, at der hvor 2-3 er forsamlet, der vil jeg være," og fortsætter med at sige at det ikke er vigtigt, om man er døbt under rigtige omstændigheder, eller om man giver tiende på den rigtige dag i måneden. De er klart berettiget til at være kirke ifølge Jeppe. Både Jeppe og Anne-Mette oplever ikke KMB'erne som

"nye" kristne, men som meget modne kristne, og de er til stor inspiration for dem. Jeppe beskriver dem som åndelige forbilleder, hvortil Anne-Mette siger: "De har en måde at se Gud som hellig, mere end os, det er virkelig inspirerende. Så selv om vi er der for at hjælpe dem, så hjælper de også vores tro."

En dansk oase midt i Jerusalem

Ud over at bruge tid i fællesskab med KMB'erne har Jeppe arbejdsopgaver i Den Danske Kirke, som drives af Israelsmissionen. De oplever, at det gør noget særligt at være dansker i udlandet og være et dansk fællesskab, hvor man har en fælles forforståelse. Så kan man blandt andet udtrykke sig på sit eget sprog. "Det er en lettelse at snakke dansk og ikke skulle udtrykke sig på engelsk, som stadig kan være svært," fortæller Anne-Mette. I udlandet betyder det ikke så meget, om man er jyde, københavner, nordmand eller svensker, hvilket man normalt ville lægge mærke til i Danmark. I Den Danske Kirke føles det hele som en stor dansk familie – og i volontørlejligheden på French Hill ofte som en stor skandinavisk familie.

Jeppe sammenligner kirken med en oase, for der er brug for at drikke vand, og i kirken kan man komme og

tage en stor slurk. "Det er vigtigt for alt det, vi laver, at der er et hjerte, hvor pulsen slår ud i fingerspidserne," afslører han. Kirken skal ifølge Jeppe være et troens hjem, "hvor brødre og søstre i troen kan mødes, tankes op, takke gud og være sammen om deres tro". Anne-Mette nævner også Den Danske Kirke som en gave til volontørerne i Jerusalem. De sociale arrangementer kirken laver er et dansk pusterum for volontørerne midt i en meget anderledes israelsk hverdag. Siden Jeppe og Anne-Mette kom til Jerusalem i august, har de stået for tre børnegudstjenester sammen med præsten David og den anden kirkevolontør, Daniel. Det er et tiltag, som er sat i søen for at få flere danske børnefamilier, bosiddende i Jerusalem, til at komme i Den Danske Kirke. Tumlegudstjenesterne, som de hedder, er blevet taget godt i mod, og særligt til fastelavns-gudstjenesten, kom der flere familier som ellers ikke kommer i

kirken. "Vi har et håb om, at der vil komme endnu flere i kirke, så der kan blive en endnu større dansk kristen familie i Jerusalem," siger Anne-Mette. Jeppe og Anne-Mette rejser tilbage til Danmark i slutningen af juni. De er derfor allerede begyndt at overveje, hvad de håber at kunne bringe med tilbage til Danmark. Udover deres nye venskaber med udlands-danskere og KMB'erne håber de at tage sabbats-roen med sig. Anne-Mette tror, det bliver en udfordring, for hvordan tager man sig et helt døgn, hvor man ingenting skal, bare for at være sammen med familien og Gud? Et ugentligt helbredende chok ville nok ikke være så dumt at få herhjemme i Danmark. Et helt døgn, hvor man kunne læne sig tilbage og nyde Guds skaberværk. En dag hvor man kunne tage en ordentlig slurk levende vand fra oasen og takke Jesus vores bror og Gud vores far. <<

Foto: Anne-Mette Ladegård

Foto: Daniel Munk

- ^ Opholdet som kirkevolontør byder også på ørken-tur, hvor der naturligvis skal tændes bål.
- < Da vi boede på Nørrebro løb jeg langs afskærmningen til s-togsporene, nu løber jeg langs muren til Østjerusalem," fortæller Anne-Mette om dette billede.

Husk på hvad Gud har gjort!

ARTIKEL

*Kirsten Bitsch,
tidligere missionspilot*

”Allerede da vi trådte ind på hjemmet, mærkede vi en særlig stemning. Alle derinde; både beboere, medarbejdere og volontører var så gode ved hinanden - så glade og taknemlige, at man blev slået af denne varme med det samme. Det er virkelig gået op for mig, at troen på Jesus forandrer mennesker, og der hviler en fred over de ting, som Gud velsigner”.

Sådan skrev jeg selv om Ebenezerhjemmet for tre år siden, da jeg fik lov til at besøge det fantastiske plejehjem for jesus-troende jøder og arabere. Hjemmet fylder 40 i år, og Israelsmissionen har været med fra begyndelsen. I forbindelse med jubilæet er der udgivet en bog, der hedder ”Remember what God has done” (Husk på hvad Gud har gjort), hvor nogle af beboerne fortæller deres historie. Jeg vil dele to af beboernes inspirerende historier med jer. De har begge oplevet, hvordan Jesus forandrede deres liv.

Vidnet i Auschwitz - Rose Warmer (1909-1986)

Rose var et særligt menneske. Hun blev født i 1909 i en jødisk familie i Ungarn. En dag i 1930'erne blev hendes bror sendt i koncentrationslejr, og i samme ombæring døde hendes far af et slagtilfælde. Oveni Roses sorg over både sin bror og far, var hendes mand utro. Hun søgte trøst i sin jødiske Bibel, men hun kunne ikke få den til at give mening – og så fandt hun en kirke for at få svar. I kirken blev hun meget overrasket over, at de snakkede om jødernes Messias, og hun måtte vide mere. Rose kom i

kontakt med en missionær i området, som beskrev, hvordan profetierne i det gamle testamente passede på Jesus, og da Rose selv læste Johannesevangeliet, blev hun overbevist og gav sit liv til Jesus.

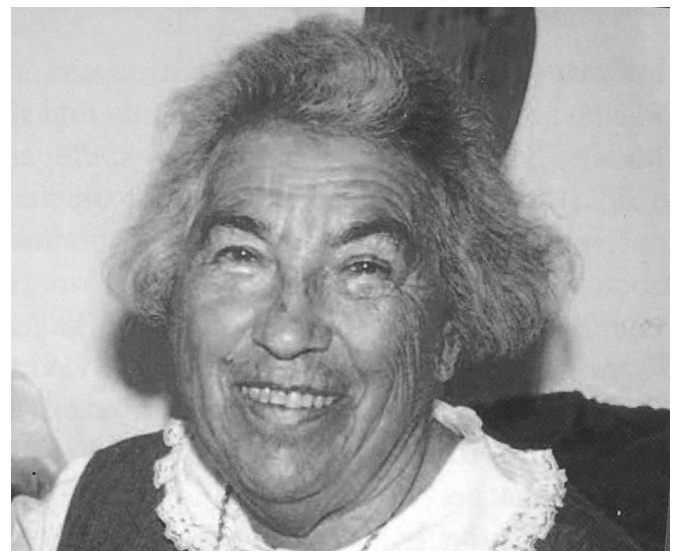
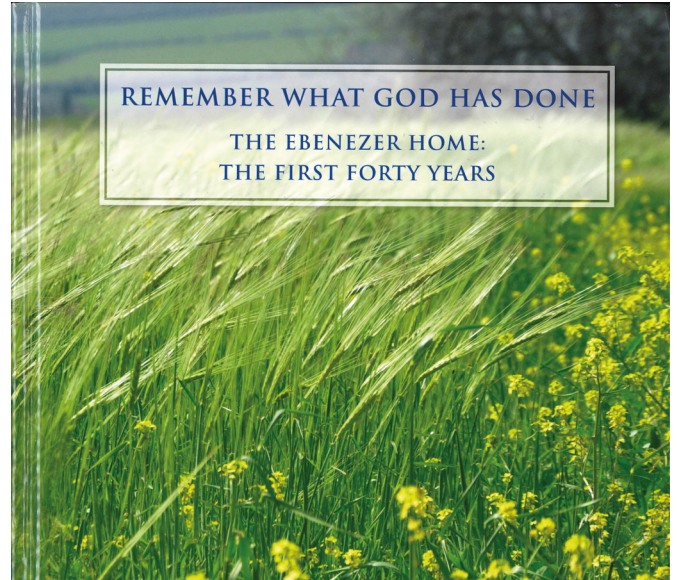
Rose begyndte herefter at fortælle folk om Jesus, og selv da tyskerne overtog Ungarn, og jøderne blev deporteret, fortalte hun videre. Selvom hun selv var i sikkerhed for at blive sendt til Auschwitz, så kunne hun mærke, at Gud ønskede, hun skulle fortælle om Jesus der. Hun overgav derfor sig selv til en SS-officer, og hvis det ikke havde været Guds vilje, hun skulle af sted, havde hun aldrig overlevet den grusomhed, der fulgte efter.

Selv gennem den lidelse, hun oplevede i Auschwitz, havde hun Guds fred. Hun var ikke bange for at dø, men hun brugte enhver lejlighed til at fortælle om Messias. Efter krigen kom Rose til Israel, hvor hun fortsatte sin mission og selv på Ebenezer-hjemmet rakte hun ud til de mennesker, hun mødte.

Fra Wien til Bolivia til Israel - Alexander Schnabel (1926-2013)

Alexander blev født i 1926 i Wien, og hans far var skomager. Familien havde ikke mange penge at gøre med. Da nazisterne kom til magten, ville familien væk så hurtigt som muligt, men fordi Alexanders far var født i Budapest og derfor ikke østrigsk statsborger, var det nærmest umuligt. Da familien fik nys om, at der var 250 jøder, der hver måned blev lukket ind i Bolivia, ville Alexanders far søge visum på den bolivianske ambassade. Han mistede dog hurtigt modet, da han hørte, at folk til-

bød konsulen mange penge for visum, og Alexanders far havde intet at tilbyde. Da han kom ind til konsulen, blev han spurgt om sin profession. Faren forklarede, at han var skomager, og konsulen bad ham om at reparere hans sko. Faren kom i tanker om, at hans målebånd lå i hans arbejdstøj og ikke i sabbatstøjet, som han havde på den dag. På mirakuløs vis fandt han alligevel målebåndet i lommen på sabbatsjakken, og han fik lavet konsulens sko. Efter syv skoreparationer mere, fik konsulen ordnet visum for familien – også selvom det krævede, at konsulen måtte køre helt fra Wien til Hamborg. Senere fandt familien ud af, at konsulen selv var født i Budapest og derfor havde følt sympati for familien. Alexanders familie kom nu til Bolivia og derefter til Chile, hvor Alex mødte sin fremtidige kone. De rejste sammen til Israel, men desværre blev konen meget syg. På et engelsk hospital i Israel mødte Alex en sygeplejerske, der fortalte ham, at han kunne bede til Jesus om sin kones helbredelse. For første gang i sit liv bad Alex. Konen blev rask, og Alex kom til tro på Jesus. I starten var hans kone meget glad for det mirakel, der var sket, men efterhånden blev hun mere og mere negativ over Alex' tro, og han måtte til sidst vælge mellem hende og Jesus. Alex blev nødt til at flytte ud i en lille lejlighed, indtil han flyttede ind på Ebenezer-hjemmet i 2010. Hans livsforandrende møde med Jesus, gav han aldrig slip på. <<

➤ Øverst forsiden på bogen, som blev udgivet i forbindelse med Ebenezer-hjemmets 40 års jubilæum. "Husk på hvad Gud har gjort", hedder bogen og understreger titlen gennem flere stærke beretninger fra hjemmets beboere gennem tiden. Bl.a. Alexander Schnabel (i midten) og Rose Warmer (nederst). Fotos fra bogen.

Foto: Arne Pedersen

Ægteskabsundervisning skaber glæde over singleliv

KORRESPONDENTBREV

*Christian Rasmussen,
præst i Immanuelkirken i Jaffo*

Ovenstående overskrift kan naturligvis misforstås. Men det skal den ikke, fortæller Christian fra Jaffo, hvor de unge voksne har haft et undervisningsforløb om ægteskabet. Det har ikke bare gjort dem klogere på, hvad ægteskabet egentligt er for en størrelse, men også på hvordan man som single kan søge ægteskabet på en sund og god måde.

Vi synger på sidste vers hernede i Jaffo, og selvom vi selvfølgelig må forberede os lidt på, hvad der skal ske med os i Danmark efter sommerferien, så ruller hverdagen med dens dagligdags-forpligtelser og -oplevelser fortsat med uformindsket styrke.

Ægteskabs-undervisning

Vi har for nyligt afsluttet et forløb om ægteskab for vores Young Adults. Kun 2 ud af ca. 20 er gift, men det var netop ikke et ægteskabskursus, men i stedet et kig på, hvad ægteskab er for noget. Det er pudsigt nok noget af

det, jeg har fået allerbedst respons på. Nogle gav udtryk for, at de nu havde forstået, hvad ægteskabet egentlig handler om, og at de derfor følte sig hjulpet til at søge det på en god måde. Andre fik syn for glæderne ved ikke bare at være gift, men også ved ikke at være det.

Beta-kursus

For tiden kører vi i vores midtuge-bibelstudie et discipelskabskursus, som er det første materiale Holy Trinity Brompton i London udviklede som en efterfølger til Alpha-kurset. Det hedder 'Et liv, der er værd at leve' og er en gennemgang af Filippibrevet. Det rammer ret godt ind vores brogede forsamling med nogle generelle principper, som vi så forsøger at applicere ind i vores egen sammenhæng under samtale-delen.

Dåb

Vi får stadig lov til at se mennesker komme til tro. Sidste påske døbte jeg en studerende, og hun startede siden et Alpha-kursus i sit eget hjem ved universitetet for andre studerende. Det har båret frugt, så nu skal vi have dåb igen. Skønt at få lov at se frugt af frugt.

◀ *Menigheden i Jaffo er meget forskelligartet, og de oplever jævnlige at folk kommer til tro. Inden Christian tager hjem er der to dåb i kalenderen.*

✓ *De unge i Immanuelkirken i Jaffo har fået undervisning i ægteskabet. Det har skabt stor begejstring - også blandt singlerne - da de har fået modet og redskaber til at stræbe efter ægteskabet på en god måde, fortæller Christian Rasmussen.*

Jeg glæder mig også til snart at døbe en, som for 20 år siden - gennem læsning af Kierkegaard og Luther - blev overbevist om, at Jesus er sandheden, men som af forskellige grunde ikke har følt sig klar til dåb før nu. Det har været noget af en vandring, og jeg har kun været med en tredjedel af vejen, men nu skal det så endelig være.

Koncert

Om to uger inviterer vi for anden gang 100 Holocaust-overlevende til koncert. Sidst i oktober havde vi en særkoncert for disse Holocaust-overlevende, som kom og hørte en times musik ved vores organist, og bagefter hørte de evangeliet. Vi gav rigtig meget litteratur ud den dag, og vi glæder os over, at vi kunne give disse mennesker en god oplevelse i kirken. Det er mennesker, som ellers ikke synes, de har megen grund til at tiltro kirken noget godt, siden de fleste ikke har oplevet den kristne kirke stå op for dem under jødeforfølgelser. Det særlige ved næste koncert er, at det er en tysk organist, der skal spille. Hun er en del af en gruppe, som er på tur i regi af EDI, den tyske israelsmission og vores partner i Immanuelkirken. En russisk messiansk-jødisk pastor, der bor i Tyskland, vil fortælle evangeliet, så med historien in mente bliver det en rigtig stærk oplevelse. Bed meget gerne for dette arrangement. ◀◀

Dette var sidste korrespondentbrev fra Christian Rasmussen inden han vender hjem til Danmark. Du kan møde Christian til vores studiedag 2. september på TORVET i Aarhus. Find programmet på vores hjemmeside, israel.dk.

Foto: Maria Strøm

Stor efterspørgsel efter børnebøger fra bibelselskabet på stranden i Tel Aviv

Under påskehøjtiden i Israel besluttede Det Israeliske Bibelselskab at lave to kampagner på stranden i Tel Aviv, hvor de blandt andet delte litteratur ud, lavede drama og opsøgte samtaler om tro med dem, som gik tur på strandpromenaden. Andy Ball fra bibelselskabets butik i Tel Aviv fortæller:

”Vi var fulde af forventning, da vi nåede til dagen for den første event, for vi vidste, at mange børnefamilier var på stranden og slentrede på promenaden. Da vi satte bordene op med materialer henvendte mange til os med det samme. Særligt børnebøgerne var der stor efterspørgsel på, så med forældrenes tilladelser fik mange børn en god bog med hjem. Smilene var store og brede hos både børn og forældre. Af erfaring ved vi, at mennesker fra mange forskellige steder i verden bruger stranden i Tel Aviv, så vi har altid et bredt sprogudvalg med i biber. En kvinde fra Nepal fik således sin første bibel fra os. Hun havde hørt om denne bog og havde altid haft lyst til at læse den, men vidste ikke hvordan hun skulle få fat i en. Hun blev glad og fik en ekstra med til en veninde.” Andy takker også for trofast forbøn for bibelselskabets arbejde.

Det Palæstinensiske Bibelselskab optaget som stemmeberettiget medlem i United Bible Society

Israelsmissionen har gennem en årrække samarbejdet med Det Palæstinensiske Bibelselskab på Vestbredden om både lektiehjælp til piger og med en sportskamp i forskellige byer om sommeren. Nu er bibelselskabet så blevet anerkendt som fuldt optaget medlem hos den internationale sammenslutning af bibelselskaber. Det skete på den årlige kongres, hvor også syv andre medlemmer blev anerkendt – bl.a. blev bibelselskaberne fra Færøerne, Mongoliet og Serbien budt velkommen. Præsidenten for sammenslutningen af bibelselskaber sagde bl.a. ”Vi har forskellig baggrund, kultur og traditioner, og vi taler forskellige sprog. Men som vi bevæger os ind i fremtiden, kære venner, så lad os gøre det i enhed, forenet af Ordet, Jesus Kristus, vores frelser og herre.”

Holmsborg

Igen i år kan du møde Israelsmissionens ansatte på Holmsborg Bibelcamping i Vestjylland. Både generalsekretær Bodil Skjøtt og David Serner, præst i den Danske Kirke i Jerusalem, vil deltage i programmet derude. Temaet i år er ”Træer, der gror ind i himlen” og du kan finde hele programmet på vores hjemmeside, israel.dk.

GRIB OG BEGRIB

På Djurslands Efterskole mener vi, at alle mennesker er unikt skabt af Gud – også teenagere!

Vi vil fremelske den enkelte elevs potentialer og rumme dem. Uanset overbevisning, i trygge rammer! Vælg imellem sportslinje, musiklinje – eller tag det bedste fra alle hylder på Design-selv linjen.

Oplev mere på djurslands.dk

Israel

ET FANTASTISK LAND

Israel – med Samaria	18.9. - 27.9.
Israel – for hele familien	16.10. - 23.10.
Israel – klassisk rundrejse	16.10. - 23.10.
Israel – med nye øjne	23.10. - 30.10.
Israel – med Bibelen i bibelens land	28.10. - 6.11.
Israel – spændende rundrejse	10.11. - 20.11.

Kontakt os på
7592 2022 eller
fxr@felixrejser.dk

KOM TIL STUDIEDAG

fredag den 2. september på TORVET i Aarhus.

Find hele programmet på israel.dk!

Det jødiske folk har stadig en plads i Guds mission. Hjælp os med at række evangeliet tilbage!

israel.dk/giv/gave
Mobilepay: 42 72 25 99
Reg.nr. 9743 Kontonr. 3054500

Yafe!

 BAGSMÆK

Elisabeth Serner

Foto: Daniel Munk

”Alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem.”

Denne sætning blandede sig med mine tanker, en eftermiddag børnene og jeg var oppe for at handle ind i vores lokale supermarked. Problemet med ”den gyldne regel” i disse omgivelser var bare, at jeg i længere tid havde ønsket, at der ville dukke én op, som glad og gerne ville betale for alle mine varer. Men nu følte jeg mig pludselig udfordret til at vende mit fjollede, men oprigtige ønske på hovedet, og i stedet for tænke: ”Hvem i denne butik kan jeg betale for?”

Det føltes grænseoverskridende, fordi det ikke er normalt at gøre godt for en fremmed på den måde. Heldigvis kom Israels usystematiserede kassebånd mig til hjælp, da der ikke er nogen skillelinje mellem mine og den næste kundes varer. Det fik kassedamen til at spørge, om de følgende varer tilhørte mig, hvortil jeg måtte svare nej, men at jeg gerne ville betale for dem. For at der ikke skulle herske tvivl, gentog jeg mit udsagn til manden bag mig, der virkede lettere chokeret. ”Men hvorfor?!” spurgte han undrende. Den eneste korte forklaring jeg kunne komme op med var: ”Fordi Jesus elsker dig”. Da kassedamen også ville kende grunden, gentog jeg genert svaret.

”Yafe” (smukt) sagde hun med løftede øjenbryn, alt imens hun bippede kartoflerne og løgene.